

ΕΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΗΣ ΤΡΕΛΛΑΣ

ΤΟΥ κ. ΧΑΡΗ ΣΤΑΜΑΤΙΟΥ

ΠΩΣ ΠΕΘΑΝΕ Ο Α΄ ΝΙΚΟΛΑΣ

(Από ένα Ημερολόγιο *)

Δευτέρα 11 το πρωί. — Η βροχή σταμάτησε. Τ' αντίκρυνά δέντρα νιάζουν τὰ βρογμένα φύλλα τους, τὰ πουλιά κελαδούνε, τὰ σύννεφα βρονούν, όπου νάναι θά φανή κ' ὁ ἥλιος... Οἱ ἀρροστοὶ κἀθονταὶ κοιτὰ στὸ παράθυρο καὶ κοιτάνε ὄσω. Κανένας δὲν μιλάει... Τὸ ρολοὶ χτυπάει ἄσφαιρα ἔντεκα φορές. Ὁ Σάββας τεντώνει τὸ λαιμὸ του, ἀκούει τοὺς χτύπους καὶ κάνει τὸ σταυρὸ του:

— Ἄγιος ὁ Θεός, ἅγιος ἰσχυρός, ἅγιος ἀθάνατος ἐλέησον ἡμᾶς! Ὁ Μάγος τὸν κοιτάει, κουνάει τὸ κεφάλι του καὶ σταυροκοπιέται κ' αὐτός. Ὁ Σάββας ζυγώνει κοιτὰ του, τεντώνει τὸ λαιμὸ του καὶ σιγασομιλάει:

— Ἦ χαμπάνα!... Ἄκουσες;... Ντάνν! Ντάνν! Σιγά-σιγά, πένθημα... Ὅπως στὸν Ἐπιτάφιο!... Στὸν Ἐπιτάφιο... Ντάνν... Ντάνν... Τὰ ξαυρτόγουν, οἱ λαμπάδες, τὸ ἀχροντόν του σῆμα, τριαντάφυλλα, τριαντάφυλλα, βιολέτες... Τά-τά-τά-τά... ἡ μουσική... ἔτσιω ὁ κόμπος...

Πίσ' ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ τελευταίου θαλάμου προβάλλει τὸ κεφάλι τοῦ Σημαδιακοῦ. Εἶνε χλωμὸς σὺν τὸν θεατῆρι καὶ φοβισμένος, τὰ γροχιογαλιὰ μάτια του γυρίζουν τρομαγμένα ἐδῶ κ' ἐκεῖ κάτω στὸ πάτωμα, μαζεύεται ὅσο μπορεῖ περὶ πόλιν, κομφοριά-ζεται καὶ τραυιάζει:

— Γιόμισ' ὁ κόσμος, γίομισε, τὰ ἔρημα, πάνου, κάτου, δεξιά, ζερβά, ὀλοῦθε, ὀλοῦθε, κοπάδια-κοπάδια, γίομισ' ὁ τόπος λέω, νά... νάτα λέω!... Ποντίκια!... Ποντίκια!... Σαλεύει τὸ μυαλό μου!... Σαλεύει ὁ νοῦς τ' ἀνθρώπου... Ποντίκια!... Ποντίκια!...

Ἄπο τὸ κελὶ τῶν μανικιών φτάνει στριγγή, λυσασμένη, γεμάτη ὀργή ἡ φωνὴ τοῦ Σαραντή. Ἦταν δικηγόρος... Δικηγόρος!... Στὸ Βόλο... μ' ἄκου!... ἄκου!...

— Σκότωσέ με!... Σκότωσέ με καλύτερα!... Πάτησέ με κάτου!... Κάτου στὸ χῶμα... Ἀῶσε με κάτου ἀπ' τὰ ποδία σου!... Μὴ μὲ διώχνης... Μὴ μου λές νὰ φύγω... Μὴν τὸ λές... Μὴν τὸ λές κακονόγα... Μὴν τὸ λές αὐτὸ φόνισσα!... Χτύπα δῶ στρίγγλα... Φάε με, καλύτερα, λάμια!... Χτύπα!... Χτύπα!...

Σταματᾷ μιά στιγμή καὶ ξαναγυρίζει. Τώρα ἡ φωνὴ του εἶν' ἀλλαγμένη. Λεπτὴ, σουβλερῆ, κλαμένη. Δὲν εἶν' αὐτὸς ὁ ἴδιος. Μιλάει ἡ ἄ λ η μὲ τὸ στόμα του.

Δέ σέ θέλω... Θά φύγω... Μουφραγές τῆ ζωῆ... Γκρεμισοῦ!... Φεύγα ἀπὸ μπρος μου... Χριστοῦλη μου!... Χριστοῦλη μου!... Ὅσως με!... Πάρτον ἀπὸ δῶ... Ἀφανίσέ τον... Διώξτον!... Διώξτον τὸν ἄτιμο!...

Καὶ πάλι ἡ φωνὴ του γίνεται χοντρή ὀπως πρόφα, μὰ γεμάτη θρήνο τώρα κ' ἀπελπισία:

— Ποῦ νὰ πάω;... Ποῦ νὰ πάω;... Ποῦ νὰ σταθῶ;... Δέ μὲ χορδαί ἡ γῆς ὀλόκληρη... Χάθηκα!... Πέθανα!... Πέθανα!... Ἀλλόκοτη ἀρώστεια! Ἀκούς καὶ τρίμεις, Δημοσποπία λὲν οἱ γιατροί. Διπλὴ ὕπωση... Μὰ τίς ἄλλες ὥρες εἶνε ἡσυχος. Μιλάει μαζί μας. Καὶ τόσο γλυκὰ, τόσο ταπεινά... Ἦταν καλὸς καὶ τίμιος ἀνθρώπος. Ἀγάπησε...

Ἐντεκάμιση.— Χτύπησε ἔντεκα καὶ μισή. Ἀπ' τῆ κουζίνα φτάνει ἡ μουρούδα τοῦ μεσημεριάνου φαγοῦ. Πάλε λαχανο. Νερά, νερά, δυὸ σταφές λάδι, ἀνάλατο, ἀψίδα!...

Ἄνοιξε ξαφνικά ἡ πόρτα καὶ φάνηκε ὁ γιατρός μὲ τὸν ἀρχινοσοκόμο. Ἔχουν στὴ μέση ἕνα ξένο. Πίσω ἔρχονται δυὸ ἄλλοι νοσοκόμοι. Ὁ ξένος φορεῖ μαύρα ροῦχα κ' ἀφήνει νὰ τὸν ὀδηγᾶν σὺν νάνα μικρὸ παιδί. Τὰ μαλλιά του εἶν' ἄσπρα. Τοσοσὰ κοντὸς κ' ἄδυνατος. Καθῶς πέρασε μπροστά μου εἶδα τὸ βλέμμα του καὶ κατάλαβα. Εἶν' ὁπως κ' οἱ ἄλλοι. Ἀρροστοί!...

Τὸν βάλαν καὶ κάθησε σὲ μιά καρέκλα. Ἐνας νοσοκόμος ἔβρινε μαζί του. Σκόβει καὶ τοῦ μιλάει. Τὰ ἴδια γλυκόλογα. Ἔτσι τοὺς ἔγγελάνε. — Εἶν' ὄρατα ἐδῶ... Θά περάσης ὄρατα... Ὁρατα!... Ὁ Θεός νὰ τὸν λυπηθῇ!...

Ὁ Σάββας γύρισε ξαφνικά, τὸν ἀντίκρυσε καὶ στύλωσε τὰ μάτια του ἀπάνω του. Τὸν κοιτάει ἔτσι ὥρα κολλή, σὺν νὰ μαρμάρωσε. Ὑστερα κάνει τὸ σταυρὸ του, σταυροκοπιέται διαρκῶς. Σταματᾷ, γυρίζει στὸν Μάγο, τὸν σκονιτᾷ καὶ τοῦ δείχνει τὸ γέρο: — Κῦττα... νά... αὐτός... Ὁ Ἄϊ Νικόλας!... Ἄγιος ὁ Θεός, ἅγιος ἰσχυρός...

Ὁ Μάγος κουνάει ἀφηρημένα τὸ κεφάλι του καὶ μουρμουρίζει: — Ὁ Ἄϊ Νικόλας!... Κῦττα!...

Ἄληθινὰ ὁ γέρος ἔχει κῦττη στήν, ὀφι του ποῦ θομίζει τιεγάδες εἰκόνες. Κάτι τὸ ἄσωο καὶ τὸ τυραγνισμένο. Τὰ μάτια τοῦ εἶνε φοβισμένα, ἡ ὀφι του χλωμὴ, πανιασμένη. Τὰ γένεια του εἶνουν ἕνα ἀσπροκίτρινο χρώμα, σὺν τὸ παλὸ ἀσημί...

Ὁ νοσοκόμος τὸν ἀφῆσε μιά στιγμή καὶ βγήκε ὄσω.

Οἱ ἄρροστοὶ σηκώνονται ἕνας-ἕνας, ζυγώνουν κοντά του καὶ τὸν κοιτᾶνε, χωρὶς νὰ λέν λέξι. Μοναχὸ ὁ Σάββας σταυροκοπιέται καθῶς τὸν ἀντίκρυζει μὲ σεβασμὸ καὶ σ' αμαράκα καὶ μουρμουρίζει: — Ὁ Ἰδιος!... Ὁ Ἄϊ Νικόλας!... Δι' εὐχὸν τῶν ἁγίων πατέρων ἡμῶν!...

Ἀπομειψέρο.— Πήσαν τὸν νοσηρευμένῳ καὶ τὸν πῆγαν στὸ λουρὸ. Ὅταν τὸν ξανάβρην τοῦχαν βγάλε τὰ μαῦρα του ροῦχα καὶ τοῦχαν φορεσθε τῆ στολή τοῦ νοσοκομείου, ἄσπρη μὲ γαλάζιες ρίγες...

Τὸν κάθησαν στὸ τραπέζι μαζί μας, μπρὸ, σ' ἕνα πιάτο μὲ νερόφατο λάχανο. Οἱ ἄλλοι τρῶνε γρηγορα-γρηγορα καὶ λιμωσμένα. Πελεκάνε σὺν ζωῶ ὀτι τοὺς δῶσῶν. Ὁ Ἄϊ Νικόλας δὲν ἀγγίζει τίποτα. Κάθεται μὲ τὸ κεφάλι σκυρτό, μὲ τὸ βλέμμα σηπρημένο στὸ πιάτο του, ἀφηρημένος, στυλακισμένος... Ὁ Ντάνος τοῦ πῆρε ἀπὸ μπρὸς του τὸ φιομὶ κ' οὔτε τὸ κατάλαβε... Ὁ νοσοκόμος ποῦ ἔρχεται κ' ἐπιπλεῖται στέθηκε πλάι του καὶ τὸν σκονιτᾷ στὸν ὄμο. Τοῦ μίλησε γλυκὰ:

— Πάγε νὰ φᾶς... Το φαί σου... Γιατί δὲν τρῶ;... Σῆκωσε τὰ μάτια του, κοιτάζε τὸν νοσοκόμο καὶ τὰ ξανακίετρεσε, χωρὶς ν' ἀποκριθῇ. Οὔτε καταλαβαίνει, φανεται, ποῦ βρίζεται.

Πάσχιαν νὰ τὸν ταῖσουν μὲ τὸ ζῆλο. Ἦθε κ' ὁ ἀρχινοσοκόμος, ἔβρισαν τὸ κοντάλι ζουμὶ καὶ πάσχιαν νὰ τοῦ ὀ ζωῶσῶν στὸ στόμα. Μὰ κρατοῦσε τὰ δόντια του σφιγμένα ἔτσι ποῦ δὲν μπόρουν νὰ τοῦ δῶσῶν οὔτε κόμπο... Ἐδῶσαν τὸ πιάτο τὸν σὸν Ντάνῳ καὶ τὸν βάλανε νὰ καθίση σὲ μιά ἀκρη.

Κάθεται ἐκεῖ ὥρες ὀλόκληρες σὺν νὰ μαρμάρωσε! Δὲν σαλεύει καθόλου, δὲν μιλάει ὀπως οἱ ἄλλοι, τὸ κεφάλι του μένει κρημασμένο στὸ στήθος του. Καὶ τὸ βλέμμα του κολλημένο κατόνω... Τὸν κοιτάζω μὲ λύπη. Κάπου-κάπου τὸ χεῖλι του σαλεύουν σὺν κῦττη νὰ ψιθυρίζει. Κανένα ὄνομα... Ποὺς ἔφερε...

Δέκα, τὸ βράδυ.— Τῆν ὥρα τοῦ δειπνοῦ-ῆρε ὁ ἴδιος ὁ ἀρχινοσοκόμος κ' ἔβαλε τὸν Ἄϊ Νικόλα νὰ κάθη στὴ θέσι του. Πῆρε τὸ χεῖρ του, τοῦβραε στὴ χούφτα του τὸ κοντάλι καὶ τοῦβραε δυνατὰ κ' ἀπότομα:

— Ἐλα, ἔλα... τὸ φαί σου... Ἄκουσες; Ἐθὰ τὸ φᾶς; Ἄκου; Ἐθὰ φᾶς!...

Τοῦσπρωξε ὕστερα τὸ κεφάλι στὸ πιάτο κ' ἔτρεψε στὸν ἄλλο θάλαμο βιαστικός. Ὁ Ἄγιος γύρισε, τὸν κοιτάξε ποῦφραγε κ' ἀκούμπησε τὸ κοντάλι στὸ τραπέζι. Δὲν ἔφραγε. Ὁ Σάββας τὸν κωτοῖσε, ὀπως πάντα μ' ἕνα σεβασμὸ ἀνακατωμένο μ' ἀποβλάκισι, μὰ ὁ Ντάνος τοῦ ξαναπῆρε ἀπὸ μπρὸς τὸ φιομὶ καὶ βούτηξε μὲ τὰ δάχτυλα στὸ πιάτο του... Ὁ ἀρχινοσοκόμος ξαναῆρε, τὸν εἶδε ποῦ δὲν ἔφραγε καὶ θίμωσε. Ἄρχισε νὰ τὸν φοβερίζη καὶ σὲ μιά στιγμή ποῦ ἔφατὶ του μεγάλως τοῦσπρωξε τὸ κεφάλι ἔτσι δυνατὰ, ποῦ ἡ μύτη του ἄγγισε στὸ πιάτο!...

Μὰ ὁ ἅγιος δὲν ἔδειξε θυμὸ. Δὲν ταραχτήκε κἂν καθόλου. Τὰ χεῖλια του μόνον σάλεψαν; σὺν κῦττη νὰ ψιθυρίσει μέσα του κ' ἀπομεινέ στῆν ἴδια στάσι ὀπως καὶ πρίν. Δὲν καταλαβαίνει ἀπὸ φοβέρες. Δὲν νοιώθει τίποτα... τίποτα... Οἱ νοσοκόμοι τὸν παρῶτανε στὸ τέλος καὶ φεύγουν θυμωμένοι. Ὁ ἀρχινοσοκόμος φεύγει τελευταίος. Στέκει μόνος

Ὁ κ. Χάρης Σταματίου

* Τὸ Ἡμερολόγιον αὐτὸ τὸ ἀνάσταται τυχαίως, μὰ δὲ ἄλλα παλαιὰ βιβλία. Ὑπογραφή δὲν ἔχει ποῦθενά. Δημοσιεύω σήμερα ἕνα κομμάτι του, βεβαίως ὅτι θὰ κερῆ καὶ στοὺς ἀναγνώστους τῆν ἴδια ἐντύπωσιν ποῦκανε καὶ ἐγὼ μὲνα, ὅταν τὸν πορτοκίεβα...

μά στιγμή, τού βάζει τή γροθιά του μπρός στη μούρη και τόν φοβρίζει!

— Γουρουνί !... Θά σου δείξω 'γώ !...

Λίγο πριν πάμε να πλαγιάσουμε ανέβηκε ο κύριος 'Επιμηλής. 'Ο άρχισσοκόμος τόν πήρε στ' άνω και τού λέει χειρονομιάς περιστοιχισμένα. Γυρίζει ύστερα και τού δείχνει τόν άγιο. 'Απ' τις χειρονομίες που κάνει καταλαβαίνα, πως τού μιλάει για τó ζήτημα του φαριού. 'Ο κύριος 'Επιμηλής κουνάει τó κεφάλι του και δίνει οδηγίες. Δέν άκούω καλά. Φάνησαν στ' αυτία μου ή λέξεις: —'Αυριο...νά τόν στίσει τε... τó σωλήνα...πρωί...

'Η σίτιση !...Νοιώθω άνατριχίλλα σ'όλο τó κορμί, κάτι μου εμποδίζει τήν άναπνοή...

Οί άρρωστοί πάνε στό κρεβάτι τους... Στόν άντικρινό θάλαμο ό Σημαδιακός κλαίει αγά, άκατάπλευστα...Τά ποντία !...Τά ποντία !...

Μά μπορεί και νά τόν χτυπήσαν... Σέ χτυπάν σκληρά, άπάνθρωπα, με τó τίποτα...

Τά πρωί...Άγχα τή νύχτα, λίγο πριν τά μεσιάνωχα, έγινε μεγάλο κακό. 'Ο Άγιος σηκώθηκε άπ' τó κρεβάτι του και θέλησε νά φύγη. Δέν έλεγε λέξι. Γυμνάσε μονάχα πός τή σάλλα, έτσι καθά; ήσαν μισγύλοτες. Τρέξανε, τόν πάσανε και τόν πήσαν στό κρεβάτι του. Μά Ξανασακώθηκε. Τόν γύρισαν πάλι στό θάλαμο, σουήνοντες τόν άπ' τά χέρια. Αυτό έγινε τρείς-τέσσερες φορές στή σειρά. Οί νοσοκόμοι είχαν άγριότητα. Τήν τελευταία φορά τόν φέρανε πίσω τραβώντας τόν άπ' τά πόδια. Τόν σήκωσαν ύστερα και τόν πέταξαν πάνω στό κρεβάτι ασύ τσουβάλι ! 'Ο Άγιος βόγγηξε μιά δυό φορές και Ξανασακώθηκε γουμουμαχώνοντας άπ' τήν άγωνία. Αυτή τή φορά δέν προφίτασε νά κινή βήμα. Τόν έβλεπε κάπου κι' άρχισαν νά τόν χτυπούν. Γόν χτυποΰσαν δυνατά, κι' άλύτρητα, ώρι πολλή, στό κεφάλι, στή πλάτη, στό πλευρά. Χτυποΰσαν... Χτυποΰσαν !... Κι' αυτό; δέν φώναζε, δέν έκλαιγε... Δέν έβγαζε τοιμουδιά. Μονάχα κοντανάσσανε -κοντανάσσανε, σάν κάτι νά τόν έπνιγε...

'Οταν κουράστηκαν πια νά τόν χτυποΰν τόν πέταξαν πάνω στό κρεβάτι. Ένας νοσοκόμος τόν λάτρησε στό στήθος με τó γόνα του. 'Ο άλλος, έτρεξε κ' έφερε τó ζουρλομαντιά, τού τόν φορέσανε, τόν δέσανε άπ' τις λωρίδες τόν ναικισών πάνω στό κρεβάτι, τόν άλιωρήσαν κ' έφυγαν βλαστημώντας.

'Ο Άγιος βογγούσε ως τó πρωί. Δέν κοιμήθηκε καθόλου. Κρατούσε δάνοιωχα τά μάτια καρφωμένα στό ταβάνι και βόγγαγε-βόγγαγε, βραχνά, με παρόπινο...

Σέ μιά στιγμή φάνηκε πώς; έκλαιγε... Δέν ξέρω, τó γκάσι είχε χαμηλώσει, μόλις φώτιζε γύρω, δέν βέβαιες πειό πέρα άπ' τó κρεβάτι σου... Κι' όλο βόγγαγε... βόγγαγε !...

Στις έννεκα. Τόν σήκωσαν κοντά στίς ένθα και τόν έφεραν μαζί με τούς άλλους; άρρώστους. Κάθρησε σέ μιά καρτέλα με τó κεφάλι, καταβαρμένον κάτω, τó μάτι σκιαγμένο. Στό μάγουλο, κοντά στή μύτη, έχει μιά μεγάλη μαύρη βοΰλα από γροθιά. Φαίνεται φοβερόμοσ. Σέ κάθε όθουρο π' άκούει μαζεύεται άπότομα, όταν περνάει κανένας πλάι του χώνει τó κεφάλι τόν ανάμεσα στους ώμους του σάν νά θέλη νά προφυλαχθί από κάποιο χτυπημά. Κάθε τόσο ρίχνει κι' από μιά ματιά γύρω του, γρήγορα-γρήγορα και κάτι ψιθυρίζει... Κάτα...

Στις έννηά μιση φέρανε τó γάλα. Νερωμένο, με δυό σταζές; καφέ μέσα. Τού τóβαλαν μπροστά του μ' ένα κομμάτι ψωμί, μά ούτε τ' άγγιξε. Τώρα πια δέν τόν βιάζουν. Έχουν πάρει τήν άπόφασί τους...

Τó μαρτύριό του άρχισε στίς δέκα άκριβώς. Τόν σήκωσαν άπάνω και τού φέρεσαν τó ζουρλομαντιά. 'Ο φτωχός ό Άγιος !... 'Απλώνει τά χέρια του νά τού περάσουν τά μανικά και στέκει ύπάκουος σάν μικρό παιδί. Δέν υποχωρείται τίποτα... τίποτα... Τόν τράβηξαν στή άκρη του διαδρόμου και τόν βάλανε νά καθίση πάνω στή μεγάλη Ξύλινη πολυθρόνα. 'Ο Ντάνος τήν λέει 'Ορθό τó Θεού'. Τόν δένουσε άπάνω κει γερά. Ένας νοσοκόμος; τού κρατάει τó κεφάλι. Ένας άλλος βαστάει τó λαστιχένιο σωλήνα με τó χωνί στή άκρη. Μόλις ήθε κι' ό κ. 'Επιμηλής, κυττάει τόν άρρωστο άδιάφορα και παίρνει τή μιά άκρη τού σωλήνα στά χέρια του. 'Ο Άγιος έχει τά μάτια τόν καρφωμένα άπάνω τους. Είλε σαστισμένος, φοβάται, άρχίζει νά καταλαβαίγη.

'Ο κ. 'Επιμηλής βάζει τήν άκρη τού σωλήνα στό άριστερό ρουθούνη κ' άρρώστου κ' άρχίζει γά τόν σαρκώγη πρόσ-τά μέσα, βαθεία, με μιά άνατριχιστική γρηγοράδα. Πήζει νά φτάση ως τόν ίσοφαγό. Κ' ύστερα θά τού ρίξουν στό χωνί πούνα στήν άλλη άκρη γάλα

ΤΑ ΟΡΑΙΟΤΕΡΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

Ο ΠΟΝΗΡΟΣ ΚΗΠΟΥΡΟΣ

(Ινδική παράδοση)

Μιά φορά κ' ένα καιρό, ζούσε ένας φτωχός κηπουρός, που τόν έλεγαν Μεκτιό. 'Ολο-όλο τó βιό; του ήτανε μιά κολοκλιβί. και ό κηπος του. 'Ο κηπος ήτανε μικρός, πολυ μικρός, μά στο καλά καλλιεργημένος που έφταναν έκτανα που έβγαζε για νά συντηρηται ό κηπουρός; με τήν φαμίλια του. Τά λαχανικά του ήτανε θαμιάνα και φρούτα σάν τά δικά του δέν έβρισκα σέ κανένα άλλ' τού κηπουός τή; περιφροεία.

'Ενα πρωί όμως, ό Μεκτιό βρήκε τόν κήπο του καταπατημένο. Τέσσερα πρόσωπα—ένας δεβρ σης, ένα; γιατρός, ένας στρατιώτης κ' ένας χωριάτης, όπω; φαινοΰσαν άπ' τήν περιβολή τους—εΐχανε μπει στόν κήπο του και τού έφυγαν τά φρούτα.

—Τι κάνετε αυτό; τούς ρώτησε ό Μεκτιό. —Νά, τράμα τά φρούτα σου, καθώς βλέπεις; τού άποχ' σθηκε ό χωριάς; γελόντας-λιάντρολα.

Οί έπιδρομείς ήτανε τέσσερες. Δέν μπορούσε λοιπόν νά τά βάλι με τέσσερες; ένας άντρας. 'Όσο για τήν αστυνομία, κανείς δέν μπορεί νά βιασθί στους άστυνομίους τών 'Ινδιών. Ήξάλλου ό κηπος βρισκόταν έξω από τήν πόλη.

Τότε ό Μεκτιό, χωρίς ν' άποκριθί τού χωριάτου, στράφηκε στούς άλλους; τρείς έπιδρομείς, τούς έκανε μιάν ύπόκλησι ως κάτω και τού μήλωσε έτσι: —Μεγάλη μου τιμή, πολυχορμενέ μου άφεντιδά; νά σάς βλέπω στόν κήπο μου ! Δέ με βοηθάτε όμως; νά διαώσουμε άπο δω αντ'όν τόν χωριάτη —κ' έδειξε τó χωριάτο—που δέν στέκει νά κινή αυρέα με άρχινοτε, σάν και σάς ;

Οί άλλοι κολακεΰτηκαν άπ' αυτά τά λόγια τού Μεκτιό κ' έδωσαν άμέσως; τó χωριάτο με τί; κλωτσιές.

—Άχ ! πολυχορμενέ μου άφεντιδά;ς, έξακολούθησε τότε ό κηπουρός, τί εύτυχή; που είμαι που σάς; βλέπω στόν κήπο μου και μπορώ και κυβεντιάω μαζί σας. 'Ο δεβρίσος; είναι ό άντιπροσωπος τού θεού και ό γιατρος ό άντιπροσωπος; τής ανθρώπινης σοφίας. 'Όσο για τόν πολεμιστή. μιά μου φαίνεται πως διαλέγει για τόν εαυτό του τά καλύτερα φρούτα. Μά, τί θά μείνη λοιπόν για τούς; έξοχιστάτους άν φας; σου τά καλύτερα φρούτα φ'λε μου ;

Οί δυό σοφοί συνεφώνησαν μαζί του και ύστερα από λίγο, ό στρατιώτης έπερνε τόν ίδιο δρόμο που είχε πάρει και ό χωριάς.

Τότε ό Μεκτιό θυμήθηκε πώς; κάπου άλλοιΰ είχε Ξανασυναντήσι τó γιατρό.

—Δέν ελσι αν, τόν ρώτησε, που λίγο έλειψε άλλοτε νά με στείλεις άναυλα στόν άλλο κόσμο, όταν σε φώναζα νά με γιατρέψης; από μιάν άρρώστεια ;...

—Ποιός; εγώ ; διαμαρτυρήθηκε ό γιατρός. Πρώτη φορά τήρα σέ βλέπω!

—Δέν περάζει, θά ήτανε; κανένα; όμοιο; σου. Τό ίδιο κάνει. Και με τί δικαίωμα λές; πώς; μπορείς νά γιατρέψης; έναν άνθρωπο; Μονάχα ό Θεός έχει τó δικαίωμα νά γιατρέψι τούς; ανθρώπους...

Ύέματα δεβρίσος; του ; 'Ο δεβρίσος; αναγκάστηκε νά συμφωνήση μαζί του και στό τέλος τόν έβγαλαν και τó γιατρό έξω.

'Οταν ό Μεκτιό γλύτωσε και άπ' τόν τρίτον έπιδρομέα, πήγε στήν καλύτερα του, πήρε ένα πιαστουά και ύστερα πλησίασε τó δεβρίσος.

—Είλε αλήθεια, τόν ρώτησε πώς; ήθησκαία μιάς; άπαγορευεί νά κλέβουμε τήν περιουσία τού διπλανού μας ;

—Ναι. —Τότε με ποιό δικαίωμα μου τρώς; τά φρούτα μου ; 'Ο δεβρίσος; αναγνώρισε τó σφάλμα του κ' έφυγε μόνος του, με σκυφτό κεφάλι. Κ' έτσι ό Μεκτιό, χάρις; στήν πονηρία του, γλύτωσε άπ' τούς; έπιδρομείς; αυτούς, που ήθελαν νά ρημάξουν τόν κήπο του...

κι' αυγά χτυπημένα. 'Ετσι ό άρρωστος; σιτίζεται με τó ζάει...

'Ο Άγιος τρίζει τά δόντια του, τινάζεται δόλοχορμος; τά ματια του γουλόωνται, ή χλωμά του όπι φλογοκοκινάει...

'Η φλέβες; του φοουκώσουν... 'Αλλοιθωρίζει...

(Έπεται συνέχεια)

Χάρης Σταματίου

